

JOOP VAN RIESSEN

Weerloos

Een Anne Kramer-thriller

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036440011

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij De Kring

© Joop van Riessen 2022

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Proloog

De angst was onder haar huid gekropen. Ze keek voortdurend over haar schouder, bang dat hij zou toeslaan. Ze was haar vrijheid kwijt. En ze bleek niet bij machte hem tegen te houden, misschien was dat nog wel het ergste.

Eveline Spier – van jongs af aan Evie genoemd – was 26 jaar en nog maar kort geleden was haar leven een feest geweest: een drukke maar fantastische job in het ziekenhuis, en thuis een leuke man in een leuk huis in de Jordaan.

Ze trok haar latex handschoenen uit en glimlachte weemoedig bij de herinnering. Thomas. Soms dacht ze terug aan hun eerste ontmoeting.

Hij had bij de ingang van metrostation Holendrecht gestaan. Zijn politie-uniform had haar gerustgesteld. De gebruikelijke opdringerige rondhangers zouden haar deze keer niet nafluiten of naar haar sissen.

‘Kan ik u even spreken?’

Evie was met een ruk stil blijven staan.

Ze had naar huis gewild, slapen, ze liep op haar laatste benen. Het was al na tien geweest en de volgende ochtend zou ze alweer

om zes uur moeten beginnen. Dat waren vóór corona nog normale werktijden, want zij was de enthousiaste leerling-verpleegkundige Evie, die tijdens haar werk nooit op de klok lette.

‘Ik ben moe,’ had ze daarom een beetje verstoord geantwoord.

‘Ik vraag het ook in uw belang.’

Hij was voor haar blijven staan en ze had hem aangekeken. Die ogen! In één keer was haar vermoeidheid verdwenen.

‘U komt hier waarschijnlijk vaak langs?’ had hij doorgevraagd. ‘Aan uw uniform te zien, tenminste.’

Ze had geknikt en eigenlijk maar half geluisterd.

Hij had getuigen gezocht van iets wat de vorige dag bij het metrostation was gebeurd. Terwijl hij sprak, hadden zijn ogen haar scherp opgenomen. Ze was er onzeker van geworden en het had haar afgeleid bij het beantwoorden van zijn vragen.

Ja, gisteravond was ze hier ook geweest, maar wel eerder. Ja, ze had een jongen met een fiets gezien, een oude groene damesfiets. Of hij een petje op had? Ze had in haar geheugen gegraven. Misschien zou ze hem herkennen, inderdaad. Maar beloven kon ze het niet. Ja, hij

mocht haar gegevens hebben.

Ze had de cijfers van haar telefoonnummer een voor een opgenoemd en had toegekeken hoe hij alles zorgvuldig noteerde.

‘Het kan zijn dat we u gaan bellen wanneer we meer informatie...’

‘Oh, je mag me ook zomaar bellen.’ Het was eruit gefloept voor ze erover na had kunnen denken.

Hij had niet gereageerd, alsof hij haar niet eens gehoord had. Maar de volgende dag was Evies telefoon gegaan. Zomaar.

Zo was het begonnen. Niet lang daarna was ze gaan samenwonen met Thomas Reinwater. Dat was het begin geweest van een veel te korte idylle.

*

Nog steeds vroeg ze zich soms af waarom hun relatie na bijna vier jaar ten einde was gekomen. Op goede dagen wist ze dat hij vreemd was gegaan en dat het zo beter was. Op slechte dagen vroeg ze zich af wat ze fout had gedaan.

In een stad als Amsterdam was ze niet de enige met liefdesverdriet. Onder de collega’s waren er heel wat alleen. Ze probeerde niet

te luisteren naar hun verhalen over scharrels, korte of langere relaties die vaak toch op niets uitliepen. Ze miste Thomas af en toe; soms erg, soms minder.

Hij had een ander, wist ze inmiddels. Asha, een Surinaams meisje. Waarschijnlijk had hij haar al toen hij nog met Evie samenwoonde. Was het haar huidskleur? Als het echt serieus werd, koos hij voor iemand van zijn eigen komaf?

Thomas was ongenaakbaar geweest, koud en gevoelloos. Hij had wat spullen in een tas gepakt en was zonder een woord vertrokken. Ze was natuurlijk verbijsterd geweest. Het kwam als een donderslag bij heldere hemel. Er volgden dagen van vertwijfeling, van zelfonderzoek, van intens verdriet ook. Had ze het er zelf naar gemaakt omdat ze alleen maar aan het werk was geweest en te weinig aandacht aan hem had besteed? Ze wist het niet.

Maar een week nadat hij haar had verlaten, was haar gevoel anders geworden. Toen hoorde ze van een vriendin over het bestaan van Asha. Dat hij bepaald niet bij zijn moeder op de bank was gaan slapen. Haar twijfel was direct omgeslagen in verbijstering. En daarna in woede. Dat ze dat niet door had gehad! Toen ze onder het bed nog een boxer van hem vond, had ze

die twee dagen in een pannetje pindasaus laten liggen en het ding daarna door de gleuf van zijn nieuwe brievenbus gepropt. Als verlaat kerstcadeautje.

Maar de grootste schok moest nog komen. Thomas was ongeveer een maand weg toen ze had ontdekt dat ze in verwachting was. Terwijl de huidige werkelijkheid heel vreselijk was, had Evie hier een half jaar lang juist op gehoopt. Die intens gemene klootzak had niet eens het fatsoen gehad om haar in elk geval dit te besparen. Wat moest ze nu? Hem bellen? Nooit. Abortus? Dát al helemaal nooit!

Alles in haar leven was in één keer onzeker geworden. Geen man, een kind op komst. En haar zwangerschap ging ook al niet van een leien dakje. Vrijwel elke vroege morgen hing ze kokhalzend boven de wc. Ze zou haar situatie zo lang mogelijk geheim houden. Het werk vroeg daardoor meer van haar dan ze eigenlijk aankon en ze reageerde vaak geïrriteerd.

Ze sleepte zich wekenlang door haar werkdag heen. Vrolijke Evie bestond niet meer. Collega's vermoedden een burn-out, maar al heel snel zou Evie de waarheid niet meer kunnen verhullen. Hooguit nog een maand, dan waren de rapen gaar.

Corona had alles overhoop gegooid. Dag en nacht totaal ingepakt werken op de intensive care was een uitputtingsslag geweest. De uren, dagen, weken sleepten zich voort. Tijd voor rust en ontspanning bestond niet meer, nog los van de angst om zelf besmet te raken.

Ze deed inmiddels, na een provisorische inwerkweek, al weken achtereen invaldienst op de intensive care. Contact met de patiënten was daar nauwelijks. Ze haastte zich tussen de bedden om te controleren hoe het met ieders beademing stond. Soms was zo'n patiënt zomaar onder haar handen weggezakt en overleden. Elke dode gaf een doffe dreun van verlies.

Het was zwaar werk. Het was een gevecht tegen een onzichtbare vijand; het virus leek wereldwijd een spel te spelen met de mens. De één werd nauwelijks ziek of had slechts een griepje, de ander lag dagen buiten kennis aan de beademing. Sommigen overleefden dat niet.

Evie Spier vond het vreselijk, ze had juist voor dit werk gekozen om zieke mensen te helpen genezen, om er voor ze te zijn. Nu was ze soms de laatste steun en toeverlaat voor patiënten die vochten voor hun leven.

Haar diensten waren aangepast, twaalf uur op en twaalf uur af. Door zieke, vaak opgebran-

de collega's moesten haar schaarse vrije dagen dikwijls ingetrokken worden. Het was te zwaar werk in een krankzinnige tijd. Door haar grote geheim, het gebrek aan slaap en het intense werk nam Evies weerstand zienderogen af.

*

En dat viel Maarten Overdiek op, haar collega. Het was een mannetje van krap één meter zeventig, maar zo met zichzelf ingenomen dat het leek alsof Maarten zelf dacht dat hij een manshoge rugbyspeler was.

'Geef me maar een nieuwe *tube*,' gebod hij haar en trok de oude in één geroutineerde beweging uit de keel van de bewegingloze man op het bed. Ze reikte hem het mondstuk aan en hij keek even opzij.

Haar grote blauwe ogen staarden over haar mondkapje naar de monitoren. Ze keek niet naar hem, maar dat zou binnenkort vast en zeker veranderen, wist hij.

Overdiek had al lang grote interesse voor Evie. Toen ze in de koffiekamer haar verhaal deed over het verraad van haar vriendje, had hij direct zijn kans geroken. Het was het juiste moment; in deze moeilijke tijd moest ze weten

dat ze bij hem kon aankloppen voor een luisterend oor en een brede schouder.

‘Gaat het wel?’ vroeg hij.

Ze schrok op. ‘Ja, hoezo?’

‘Je lijkt zo diep in gedachten. Afwezig. Houd je het wel vol allemaal?’

‘Natuurlijk.’ Ze smiet de oude *tube* in een afvalbak. ‘Het is bijna pauze. Ik sta al drie uur op mijn voeten.’

‘Ik ook al bijna twee,’ antwoordde hij. ‘Maar je leek wat dromerig...’

‘Ik mag toch nog wel even aan iets anders denken dan alleen aan corona en mondkapjes?’

‘Natuurlijk,’ haastte Overdiek zich. ‘Waar dacht je dan zoal aan?’

Ze hoorde de dubbele betekenis van die woorden maar al te goed. Hij had eerder insinuerende opmerkingen in haar richting gemaakt, zoals hij dat ook naar anderen deed. Maar meer dan ergeren deden ze Evie niet.

Maarten Overdiek was ‘een vies geil kereltje’, zoals haar collega Carla dat had verwoord. ‘Maar vieze geile kereltjes praten er alleen maar over. Ze krijgen hem niet eens omhoog zonder dat hun vrouw ze dat zegt.’ Bij de herinnering aan die uitspraak schoot Evie opeens in de lach.

‘Wat valt er te lachen?’ vroeg hij argwanend.